

שרים במועדונים ה על השולחנות

שוחחים בעמידה, באופן הכי טיבעי ועולם.

החום והזעם לא מזוים לאף אחר. ב-3 לפנות בוקר נרגעות מעט הרוחות, ועוברים לשירים שקטים. כ-4 נוכרים שאוטרטו הולכים לעבודה. בעצם, מי עובר?

המוסבאה. סוף רחוב דיונוף בתל-אביב, מקום פנוי אפשר למצוא אולי על התיקרה. המקום, אחד היפים בעיר, עמוס בצעירים, בקשישים, בכמה מפורסמים ובמעט תיירים. המינגו הנכון.

על בימה קטנה עומד זמר וכידו גיטרה. למרות הצפיפות, באווירה אינטימית ונעימה.

יענקל'ה, בעל המקום, חיוך קבוע על שפתיו, עובר בין השולחנות, ממריץ את השירים ומחלק תופי-מרים. שני גברים נעמדים על הספסלים (השולחנות ימים מדי), ומדביקים בקצב תואם, ישבן לישבן.

הבר המאסיבי של האבן עומד בקלות במישקלן של שתי צעירות, שמענטות עליו בין כוסות-הבירה, ומקבלות עידוד נמרץ מכל יושבי המקום.

המונגים הפועלים במלוא העוצמה מקלים על הריקודים והשירה.

כ-2.30 נרגעים מעט ועוברים לכדוק מה מצוי בכוסות ובצלחות. מוסיקת-רקע.

בכניסה תור של 50 איש, העומדים בסבלנות במיטב ביגדיהם, בתיקווה שהסדרנית האדיבה תכניס אותם אם יתפנה שולחן. לשווא.

על השולחנות הרבה יין, ועל הידיים המטפחות הרבה שרשרות-זהב. לקראת הצות, שמתחילה השירה, התלת-בית מאופקת, בהתאם למעמד.

בכניסה תור של 50 איש, העומדים בסבלנות במיטב ביגדיהם, בתיקווה שהסדרנית האדיבה תכניס אותם אם יתפנה שולחן. לשווא.

על השולחנות הרבה יין, ועל הידיים המטפחות הרבה שרשרות-זהב. לקראת הצות, שמתחילה השירה, התלת-בית מאופקת, בהתאם למעמד.

ב.הביקתה הנערות משחקות לפנייהם

חינוך בתרבות השעשועים: דיסקו סוער לצלילי חיימקה שלי

צות כללית: בין השולחנות, על הכיס-אות ועל חוליהם — כולם ורוקדים עם כולם.

שלושה גברים הרוקדים על שולחן מרביצים קפיצה באוויר, לפתע מוצאים עצמם שכובים על שולחן אחד, ומשם ממשיכים בחבטה לריצפה. הכל מתקבל בחיוך וברוח טובה.

אחרי שלוש שעות של שירה מאו-מצת, ברלין מוריד קצת את הטונים לטנגו. גם לזה יש קונים. גברים, נשים ואפילו חייל עם חברו פוצחים בסחר-חורת הארגנטינית.

כשיוצאים משם לפנות-בוקר, בא-פיסת כוחות, עוצרים ליד בעל-הקיוסק, "הגולן", ברחבת-הזנונית, ושור-תים משהו קר.

בכניסה למקום, הנטוע על צוק כורכר סמוך לים, מתנופף רגלי-ישראל, המסייע להמונים למצוא את מבוקשם. השולחנות כולם תפוסים בצפיפות נוסח סין. מסביב לשולחנות עומדים תאבי השירה כציפיה שמישהו יפנה את מקומו. אין צ'אנס.

בחצות בדיוק עולה לכימה מאול-תרת גבי ברלין. הבחור הוא מורה בתיכון בשעות היום, ולהיט ערבי-השירה בלילות. אלפים באים אחריו לכל מקום שבו הוא פוצח בזמר.

הבירות רצות מהמיטבח בכוסות פלסטיק גדולות, והאווירה מתלהטת מרגע לרגע. כ-12.30 עולה זוג ראשון על השולחן, ונותן את האות להתפר-

שולחנות-עץ במקום מחורצים כולם, זכר לעיקביהן של הגברות הרוקדות.

הזמר יוסי דרום עובר בקלילות משירים עבריים לרוסיים ודרום-אמריקאיים. זהו אחד המקומות היחידים ששרים בו גם ביום חמישי בשבוע. בצהרי-שישי — קבלת-שבת,

לעומת זאת, ביום שישי, מ-4 אחריו הצהריים, המקום מפוצץ בכל בוהמיין אפשרי. כך שיום הרביעי בשבוע נותר כאן אינטימי ושקט. כפי שאבא אמיתי צריך להיות. אפשר לבוא עם חבר או חברה ולהחזיק יריים. גם כשהמקום מפוצץ, הבירה מצויינת והשרות מעולה.

שולחנות שמורים היטב

מי שירד - מאבד את מקומו

מעריצי ברלין מוכנים לרקוד על הריצפה

מורה סולודי בבוקר, זמר מטורף בלילה

כמו בכל מקום יהודי טוב. **מקום בחוץ.** חוף תל-ברוך. מותק, תתחפף מפה עם האוטו שלך למה פה הבנות באות לעבוד? — והי קבלת-הפנים העניינית של אחת הפרוצות העובדות סמוך למקום. פקק אירי. חלק מהמצטופפים נפקק באים לקנות אהבה, חלק באים להפעיל את שריריהגרון בשירה בצני בור. אנשי נידת-מישטרה מכוונים את התנועה — ממש כמו לפני מישחק כדורגל באיצטריון רמת-גן.

הרציף. רחוב יורדיהסירה, ליד הגמל הישן של תל-אביב. פיצוץ על כל מטר מרובע נאבקים עשרים איש. אנשים שבימים כתיקונם צריך לעבור כמה מזכרות כדי להגיע אליהם, מפזזים ומכרכרים באקסטזה לצלילי שירי-מולדת. כל מולדת שהיא. הרבה עניבות, למרות החום, והרבה וורקה וקוניאק על השולחנות. מהרוחק העצום קורה אנשים עפים החוצה דרך החלונות. הם מפלטים דרכם חזרה בעקשנות דרך הדלת.

מחאות-הכפיים עדינות, והשירה מהוגנת ושקטה. שירי-פלמ"ח. בלי גסויות. מזכיר קצת את שרל'ה שרון. כשעה 1.30 קמים, משלמים, והולכים להחליף את הבייבי-סיטר.

בונזה. רחוב טרומפלדור במרכז תל-אביב. הפתעה: המקום, שאילו ערקו כמה מיושבי כסית של יום שישי, ריק למחצה. שקט ושלווה. הוללים הכי נמוך בתל-אביב. פסנתרן עצוב שר שירים שקטים, ונענה פה ושם במחאת-כף בודדה.